

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-633/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Dini Jellin, na temelju pisanog prijedloga više sudske savjetnice Ivane Reljanović, u pravnoj stvari tužitelja V M V d.o.o., OIB 23297037102, Vrbovec 54, 10430 Samobor, zastupanog po punomoćniku Ivanu Županu, odvjetniku u Odvjetničkom društvu ŽUPAN & ANTUNOVIĆ d.o.o. u Zagrebu, protiv tuženika EUROHERC osiguranje d.d., OIB 22694857747, Ulica grada Vukovara 282, 10000 Zagreb, zastupanog po punomoćnici Ivani Grgić Zovko, odvjetnici u odvjetničkom društvu Grgić & partneri, odvjetničko društvo d.o.o., Ulica grada Vukovara 282, Zagreb, radi isplate 75,60 EUR, nakon održane glavne rasprave zaključene 16. lipnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i odsutnosti uredno pozvanog tuženika, s danom objave 7. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 75,60 EUR sa zateznom kamatom od 12. studenoga 2024. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

II. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev da se tuženiku naloži platiti tužitelju zateznu kamatu na iznos od 75,60 EUR od 13. siječnja 2024. do 11. studenoga 2024., po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 168,27 EUR sa zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev da se tužitelju naloži naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 187,50 EUR.

Obrazloženje

1. U tužbi se navodi da je u prometnoj nezgodi koja se je dogodila 12. studenog 2024. godine nastala šteta na vozilu, marke i tipa MERCEDES BENZ SPRINTER 316 CD, reg. oznake ZG 6274 HR, u vlasništvu oštećenika RAIFFEISEN LEASING d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Magazinska cesta 69, OIB: 75346450537. Predmetnu štetu tuženik je obvezan nadoknaditi sukladno polici kasko osiguranja štetnika koju isti ima ugovorenu kod tuženika, prema odredbama Zakona o osiguranju te Zakona o obveznim odnosima. Oštećenik je štetni događaj prijavio tuženiku te su djelatnici tuženika 12. studenog 2024. pregledali vozilo, procijenili štetu i napravili zapisnik o izvidu štete, referentni broj: 2405032013164/1. Visina štete sukladno izvidu šteta tuženika ne obvezuje niti osiguranje niti oštećenika (niti servis koji vrši popravak), a isto nije sukladno niti pozitivnim propisima Republike Hrvatske. Tuženik je utvrdio da je šteta pravno osnovana te je poslao obavijest o izvršenoj uplati nespornog dijela tužitelju, međutim tuženik je samo djelomično podmirio iznos predmetne štete. Dakle, nakon štetnog događaja oštećenik je svoje vozilo odlučio popraviti kod tužitelja čija je primarna djelatnost popravak vozila (limarija i lakiranje). Tužitelj je predmetno vozilo sukladno zahtjevu vlasnika popravio, odnosno vratio u stanje kakvo je bilo prije nastanka štetnog događaja, a sve sukladno pravilima struke. Oštećenik kao potrošač ima pravo svojom slobodnom voljom odabrati gdje će svoje vozilo popraviti i ne treba odabrati za popravak vozila onaj servis koji je ugovorni partner tuženika. O svemu su jasno i decidirano svoja stajališta iznijeli i Agencija za zaštitu tržišnog natjecanja kao i Hrvatska agencija za nadzor financijskih usluga. Oštećenik je za svoj popravak odabrao tužitelja, koji ima službenu cijenu sata rada po kojoj radi. Uvjetima police obveznog/kasko osiguranja nije (niti ne smije biti) određeno po kojoj cijeni će drugi poslovni subjekt izvršavati svoj rad niti ne smije biti određeno gdje će se popravljati vozilo. Tužitelj je vozilo preuzeo i izvršio popravak prema pravilima struke te je za svoju uslugu ispostavio račun, br. 19-VP1-1/2025 u ukupnom iznosu od 785,68 EUR. Osnovicu po navedenom računu u iznosu od 628,54 EUR je dužan podmiriti tuženik kako bi nadoknadio štetu oštećeniku. Tužitelj je račun popravka poslao na ovjeru i znanje tuženiku putem e-maila te je tuženik odgovorio i ovjerio odnosno likvidirao račun, ali samo na iznos od sveukupno 552,94 EUR. Razliku od 75,60 EUR po računu koji tuženik nije platio, isti opravdava da je to cijena rada limara i lakirera koji oni priznaju. Upravo ta razlika o cijeni rada je predmet ovoga spora koji je dužan podmiriti tuženik. Dakle, tuženik sasvim neosnovano sebi uzima pravo da određuje cijenu sata rada/usluge drugog gospodarskog subjekta. Dakle, tuženik je platio iznos od sveukupno 552,94 EUR po računu, međutim nije platio iznos od 75,60 EUR te po tome nije u potpunosti nadoknadio štetu. Samim plaćanjem dijela predmetnog potraživanja tuženik je priznao pravnu osnovu štete. Osiguravajuća društva imaju informacije o „prosječnim” cijenama popravka vozila drugih gospodarskih subjekata što je suprotno Zakonu o zaštiti tržišnog natjecanja. Naime, svaki gospodarski subjekt radi i ima pravo raditi prema cijenama izvješanim u svojim službenim prostorijama koje su odredili u skladu sa zakonom. Posebno je indikativno što na izvidu štete (na koji se sam poziva tuženik) je napisana cijena sata rada koju tuženik priznaje, a to je 20,00 EUR / sat plus PDV za limarske i lakirerske radove, dok je tužitelj likvidirao njegov rad na 41,45 EUR/

sat plus PDV u ovoj šteti. Naime, navedeno dokazuje kako tuženik priznaje cijene proizvoljno. Tužitelj ističe da je službena cijena sata rada njegove radionice 41,45 EUR/sat plus PDV. Prema načelima tržišnog natjecanja svaki poslovni subjekt ima pravo raditi po satnicama koje sam odredi u zakonski određenom poslovnom prostoru. Naknada štete vezana za police obveznog ili kasko osiguranja sastoji se u tome da je temeljna dužnost štetnika (a time i odgovornog osiguratelja) da uspostavi prijašnje stanje koje je postojalo prije nego što je šteta nastala (čl. 1085. st. 1. ZOO-a). To znači plaćanje stvarnih troškova popravka vozila, time da stvaran trošak popravka vozila predstavlja račun popravka vozila koji je tužitelj u ovom slučaju uručio tuženiku. U ovom predmetu tuženik sasvim neopravdano i bez ikakvog pravnog uporišta umanjuje cijenu sata rada auto servisa koji je registriran za tu djelatnost. Takvo postupanje je zabranjeno što potvrđuju i stavovi nadležnih državnih agencija kao i sudska praksa. Dakle, postupanje tuženika je pogrešno obzirom da nema ugovorni odnos sa tužiteljem niti zakonsku osnovu da bi „priznavao”, „uvećavao” ili „umanjivao” nečiju cijenu rada, u konkretnom slučaju tužitelja. Obzirom na prethodno navedeno ustupitelj/oštećenik kao vlasnik popravljenog vozila te ovlaštena osoba tužitelja sklopili su dana 29. svibnja 2025. godine ugovor o ustupanju tražbine radi ispunjenja kojim je ustupitelj prenio potraživanje u iznosu od 75,60 EUR na primatelja tj. tužitelja, o čemu je obavješten ovdje tuženik. Tužitelj predlaže usvojiti tužbeni zahtjev.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i daljnjem tijeku postupka navodi da se osporava aktivna i pasivna legitimacija, tužba i tužbeni zahtjev u cijelosti te se predlaže sudu da tužitelja odbije uz naknadu parničnih troškova tuženiku. Tuženik osporava osnovanost i visinu potraživanja tužitelja. Tužitelj u tužbi potpuno promašeno navodi kako tuženik kao osiguravajuće društvo nameće, ograničava, određuje i slično cijenu sata rada tužitelja i sličnih pružatelja usluga popravka vozila. Tuženik se kao osiguravajuće društvo time ne bavi niti se smije baviti. Cijenu sata rada određuje pružatelj usluge, ali to ne znači da je tuženik kao osiguravajuće društvo u obvezi isto podmiriti. Tužitelj i tuženik nisu ni u kakvom pravnom, ugovornom odnosu, odnosno tužitelj nije sa tuženikom sklopio kasko policu. Tuženik je kasko policu sklopio sa vlasnikom vozila i prava i obveze po kasko polici ostvaruju i ispunjavaju tuženik i vlasnik vozila. Budući da je vlasnik vozila kao osiguranik pristao na Uvjete koji su sastavni dio police, ne može tužitelj ostvarivati veća prava nego li ih ima vlasnik vozila, što tužitelj pokušava. S tim u vezi, prilikom procjene štete i izrade izvida štete procjenitelj tuženika je ukazao oštećeniku/osiguraniku na odredbe Uvjeta kasko osiguranja i da mjesto popravka sukladno Uvjetima određuje tuženik. Stoga je navod iz tužbe da bi cijena sata bila propisana uvjetima proizvoljan i nema uporište u Uvjetima jer uvjeti ne određuju cijenu sata rada. Tuženik kao osiguravajuće društvo može uputom odrediti mjesto popravka vozila jer je obveza tuženika vratiti vozilo u prvobitno stanje, što je u interesu oštećenika. Radi se o ugovornom odnosu u kojemu stranke reguliraju prava i obveze iz istoga, sve sukladno odredbama članka 10. stavak 1. i 3. te članka 1085. i 1092. ZOO-a. Međutim, to ne znači da oštećenik mora postupiti po uputi tuženika, što ne mora. Ali budući da je upozoren da će se troškovi popravka u drugoj radionici priznati u visini kalkulacije troškova popravka u predloženim servisima, to je jasno da je oštećenik svjesno i voljno odlučio popraviti vozilo u drugom mjestu i na taj način svjesno i voljno odlučio zaobići obveze koje proizlaze iz ugovora o kasko osiguranju. O svemu ovome postoji pisani trag, odnosno „Uputa o radionici za popravak vozila“. Sama sloboda izbora vlasnika vozila gdje će popraviti vozilo istom nikako ne daje pravo da optereti osobu koja je dužna naknaditi štetu/isplatiti osigurninu s većim novčanim

iznosom popravka od onoga novčanog iznosa za koji je vozilo bilo moguće popraviti, a takvo je postupanju suprotno i načelo savjesnosti i poštenja iz važećeg Zakona o obveznim odnosima, a koje načelo ima imperativni karakter. Suprotno tome, oštećenik je u ostvarenju svojeg prava dužan popraviti vozilo za iznos koji u najmanjoj mjeri tereti osobu koja je dužna naknaditi štetu /isplatiti osigurninu, jer na taj način surađuje s tuženikom u ostvarenju svojeg prava potpune naknade (dužnost suradnje iz čl.5. ZOO-a) i ne otežava izvršenje obveze tuženika (čl. 10. ZOO-a). U slučaju kad oštećena stranka, vlasnik/vlasnica vozila neopravdano poveća novčani iznos popravka, svojim izborom popravka vozila u servisu u kojem je cijena rada veća od servisa po preporuci/uputama tuženika, sam odgovara za posljedice takvog izbora u vidu razlike u cijeni koja je nastala zbog toga što nije želio popraviti vozilo u radionicama/servisima u koje je bio upućen od strane tuženika i u kojima bi cijena istog popravka bila niža. Dužnost vlasnika vozila da obavi popravak za manji iznos, što je bilo moguće u radionici/servisu u koje ga je uputio tuženi, otpada jedino u slučaju postojanja opravdanog razloga, a to je primjerice da te radionice/servisi ne zadovoljavaju kriterij kvalitete popravka, ili bi popravak u tim radionicama/servisima bio skopčan s nekim drugim otegotnim okolnostima za vlasnika vozila, kao npr. duže čekanje na popravak ili neprimjerena dužina popravka vozila, a s tim u vezi i mogućnost nastanka nekih drugih troškova za vlasnika, poput troška najma drugog vozila i sl. Međutim, tužitelj u ovom postupku uopće ne tvrdi niti dokazuje postojanje takvih okolnosti, niti da servisi preporučeni po tuženiku ne zadovoljavaju kriterij kvalitete popravka, niti bilo koje druge okolnosti zbog kojih je vlasniku vozila popravak u preporučenim servisima bio otegotan, a na takve okolnosti uopće se nije pozivao niti sam vlasnik nakon zaprimanja upute o servisima/radionicama gdje može popraviti vozilo. Slijedom svega navedenog očito je kako je predmetni tužbeni zahtjev neosnovan iz razloga što je tuženik isplatom navedenog iznosa omogućio vlasniku da vozilo vrati u prvobitno stanje, čime je u tuženik u cijelosti ispunio svoju obvezu naknade štete. Nadalje, tuženik osporava navodni Službeni cjenik radionice tužitelja te navode tužbe o službenoj cijeni sata rada u radionici tužitelja, u iznosu od 41,45 EUR plus PDV. Tužitelj ga cjenik izdao sam sebi pa prema tome isti nije i ne može biti relevantan kao mjerodavan dokaz o cijeni sata niti se može ispitati na koji način je ista određena niti tužitelj dostavlja dokaza koji bi bili u skladu sa cjenikom. Predmetni račun nije dokaz jer je isti sporan i osporen. Budući da se tužitelj poziva na smjernice Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja, ukazuje se da uvjete koji su tamo postavljeni tužitelj nije ničim dokazao. Osim toga, vozilo nije popravljeno sukladno izvidu štete te je šteta na taj način preuveličana. Slijedom navedenog tuženik u cijelosti osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva, kao i traženi tijek i stopu kamata (tuženik nije u nikakvom ugovornom odnosu sa tužiteljem) koji nije prenesen cesijom te predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, uz naknadu troška tuženiku.

3. Tijekom dokaznog postupka pročitani su: račun broj 19-VP1-1/2025 (list 9. spisa), izvid štete broj 2405032013164/1 (list 10. spisa), obavijest o isplati osigurnine po ponudi (list 11 spisa), cjenik lakiranja VMV (list 12. spisa), email korespondencija (list 13. – 16. spisa), Ugovor o ustupanju tražbine umjesto ispunjenja (list 17. i 18. spisa), notifikacija o ustupanju tražbine umjesto ispunjenja (list 19. spisa), e-mail dopis o notifikaciji o ustupanju tražbine (list 20. spisa), uputa o radionici za popravak vozila (list 31. spisa).

4. Sud nije proveo dokaz prometno tehničkim vještačenjem na okolnost visine cijene sata rada sukladno smjernicama Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja (dalje: AZTN) i Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga (dalje: HANFA), dokaz pribavljanjem police kasko osiguranja oštećenika ugovorene kod tuženika (jer tuženik nije osporio postojanje tog ugovornog odnosa između njega i oštećenika), saslušanjem zastupnika po zakonu vlasnika vozila, saslušanjem korisnika leasinga, saslušanjem zastupnika po zakonu tužitelja, saslušanjem procjenitelja tuženika Ivana Josipovića, traženjem od tuženika da dostavi račune popravka vozila prema fizičkim i pravnim osobama za 2024. godinu s dokazom da su osobe platile te račune, odnosno uvid u poslovne knjige tužitelja na okolnost cijene sata rada te dokaz provođenjem financijskog vještačenja na tu okolnost. Nadalje, sud nije proveo ni dokaz prometnim i/ili financijskim vještačenjem na okolnost utvrđivanja cijene sata rada limara i lakirera u mjestu i u vrijeme popravka vozila u ovlaštenim i neovlaštenim servisima te prometno vještačenje na okolnost može li se predmetno vozilo vratiti u prvobitno stanje na jednak način i jednake kvalitete u servisima Auto Kantoci, odnosno po cijeni sata rada limara i lakirera koju je tuženik priznao i isplatio tužitelju, sukladno izvidu štete tuženika u vrijeme izvršenja popravka vozila. Sud nije proveo navedene dokaze jer ih nije smatrao nužnima za donošenje odluke u ovom postupku, a niti ekonomičnima s obzirom na vrijednost predmeta spora.

5. Ocjenom izvedenih dokaza, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023., dalje u tekstu: ZPP), sud je zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan u pogledu glavne stvari.

6. Predmet spora jest isplata ostatka osigurnine za štetu koja je nastala na vozilu u vlasništvu Raiffeisen leasing d.o.o., kasko osiguranom kod tuženika, koju tražbinu je osiguranik tuženika ustupio tužitelju.

7. Među strankama je nesporno da je vozilo kasko osiguranika tuženika, Raiffeisen leasing d.o.o., oštećeno u prometnoj nezgodi 12. studenoga 2024. Nadalje, među strankama nije sporno ni to da je tuženik izvršio izvid štete te da je tužitelj nakon popravka izdao račun, koji je tuženik djelomično podmirio. Nisu sporni ni radno vrijeme za lakirerske radove (3.00 sata) ni autolimarske radove (5.00 sati), niti cijena ukupno potrošenog lakirerskog materijala i autolimarskog materijala jer tuženik niti jednu od navedenih kategorija nije izrijekom osporavao.

8. Sporno jest je li tužitelj mogao naplatiti popravak automobila u skladu sa svojim cjenikom prema kojem naplaćuje sat rada limara i lakirera po 41,45 EUR po satu, je li oštećenik pridonio tome da šteta bude veća nego što bi inače bila te je li tuženik isplatom nespornog dijela iznosa u cijelosti podmirio svoju tražbinu.

9. Iz izvida štete tuženika broj 2405032013164/1 proizlazi da je do štetnog događaja u vidu oštećenja automobila o kojem je riječ u ovom postupku (MERCEDES BENZ SPRINTER 316 CD, reg. oznake ZG 6274 HR, u vlasništvu oštećenika RAIFFEISEN LEASING d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Magazinska cesta 69, OIB: 75346450537) došlo 12. studenoga 2024. Tuženik je izvršio izvid štete istoga dana 12. studenoga 2024. i pri tom izvidu je ocijenjeno da se nastala šteta može otkloniti radom

limara u trajanju od 5,00 sati i radom lakirera u trajanju od 3,00 sata. U tom izvidu štete navedena je cijena sata rada limara i lakirera po satu od 20,00 EUR.

10. Tužitelj je izvršio popravak naprijed navedenog automobila i za njega izdao oštećeniku Raiffeisen leasing d.o.o. račun broj 19-VP1-1/2025 na ukupni iznos od 785,68 EUR. U tom računu je oštećeniku zaračunato, među ostalim, 5 sati autolimarskih radova po cijeni od 41,45 EUR po satu, te 3 sata autolakirerskih radova po cijeni od 41,45 EUR po satu.

11. Tuženik cijenu popravka koju tužitelj zaračunava za lakirerske i ostale radove po satu osporava nizom argumenata na koje će se, u bitnome, sud osvrnuti u nastavku.

12. Tuženik ukazuje da je tužitelj zaračunao cijenu sata rada u visini od 41,45 EUR po satu uvećano za PDV, što je veće od cijene po satu koju naplaćuju druge autolakirnice te da se oštećenik nije obratio za popravak autolakirnicama koje je tuženik naveo u svojoj uputi, a bez opravdanog razloga, navodeći da te radionice ne vrše popravke niže kvalitete nego radionica koju je odabrao oštećenik i popravak kod kojih nije skopčan s posebnim teškoćama u smislu da ga oštećenik ne bi mogao odabrati kao razumnu opciju.

13. Vezano za tužiteljeve cijene popravka automobila, na prvom mjestu valja istaknuti da iz spisa predmeta ne proizlazi da je tužitelj cijene koje je naveo u svojem cjeniku i koje je zaračunao za popravak ovdje oštećenog vozila odredio kršenjem pravila koja su se u vrijeme određivanja cijena i nastanka činjenica u ovome postupku primjenjivala u Republici Hrvatskoj. Tužiteljeve cijene proizlaze iz njegovog troškovnika priloženog u spis u kojem je navedeno to da satnica rada servisa tužitelja po računu bilance iznosi 41,45 EUR i da se potrošni materijal izračunava po Audatex-u. To znači da tužitelj za izračun cijena materijala koristi u bitnome specijalizirani program koji je, prema javno dostupnim podacima, dostupan širokom broju subjekata po pretplati i cijene izračunava uzimajući u obzir ključne varijante koje utječu na njihovo formiranje, dok svoju satnicu određuje prema vlastitoj bilanci, a koji način određivanja cijena uzima u obzir trošak materijala i rada te održivost i isplativost vlastitog poslovanja, i koji je po mišljenju ovog suda logičan i nije mu cilj formiranje cijene na štetu oštećenika ili osiguravajućih društava.

14. Vezano za tuženikov argument da bi drugi serviseri na tržištu za isti rad naplaćivali drugačiju odnosno nižu cijenu, sud smatra da tužitelj kao serviser, u okviru poštovanja propisa o tržišnom natjecanju i ostalih pravnih pravila, ima pravo slobodno odrediti cijenu svojih radova. U tom smislu ta cijena može biti niža od, jednaka ili viša od cijene koju subjekti koji obavljaju istovrsnu djelatnost na istom području naplaćuju za istovrsne radove te ne mora biti ni prosječna cijena koju je on naplaćivao za istovrsne radove u prošlosti. Tužiteljev izbor cijene može utjecati na to hoće li kao izvršitelj određenih radova opstati na tržištu i hoće li ga drugi subjekti odabrati kao svog suugovaratelja za popravak vozila, ali dok god ne krši mjerodavne propise njegov izbor cijene rada je slobodan. S tim u vezi valja naglasiti i to da je stav HANFA-e da društva za osiguranje nisu ovlaštena određivati po kojoj cijeni radnog sata će treće osobe obavljati posao u radionici.

15. Uz sve naprijed navedeno, budući da je oštećenik slobodan izabrati autolakirnicu u kojoj će popraviti svoj automobil, da iz spisa ne proizlazi da je ovdje

tužitelj svoje cijene utvrđivao protivno pravilima tržišnog natjecanja, ovaj sud smatra da je oštećenik zakonito odabrao tužitelja kao svog suugovaratelja za popravak automobila (a taj popravak automobila od strane autolakirnice predstavlja ugovor o djelu u smislu odredbe čl. 590. Zakona o obveznim odnosima, Narodne novine, broj: 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023 i 155/2023, dalje: ZOO, kojom je propisano da se ugovorom o djelu izvođač obvezuje obaviti određeni posao, kao što je izrada ili popravak neke stvari, izvršenje kakva fizičkog ili umnog rada i slično, a naručitelj se obvezuje platiti mu za to naknadu). Isto tako, sud smatra da sama činjenica da oštećenik nije odabrao autolakirnicu koja posluje po najnižim cijenama na tržištu, pa niti autolakirnice na koje u svojoj Uputi, u skladu sa svojim Općim uvjetima, upućuje tuženik ne znači da je oštećenik postupao suprotno tuženikovim interesima ili na način da ga ciljano izloži šteti ili većem iznosu naknade od onoga u kojem bi u suprotnom bio izložen, već je razumno zaključiti da je oštećenik u prihvatljivoj mjeri išao za vlastitim interesom da popravi automobil u radionici za koju smatra da kvalitetno obavlja svoj posao i u uvjetima koji su mu prihvatljivi.

16. Stoga je ovaj sud zaključio da je oštećenik slobodnom voljom, bez kršenja pravnih propisa, zakonito odabrao tužitelja za svog suugovaratelja za sklapanje ugovora o djelu za popravak automobila, da pritom nije postupao na štetu tuženika, da je ugovor izvršen i da cijena naznačena u izdanom računu nije nezakonita.

17. Osnovni ugovorni odnos između oštećenika Reiffeisen leasing d.o.o. i tuženika o kasko osiguranju vozila, iz kojeg proizlazi tražbina utužena u ovom postupku, je obuhvaćen odredbom čl. 921. ZOO-a, kojom je propisano da se osiguratelj obvezuje ugovaratelju osiguranja ili korisniku osiguranja isplatiti osigurninu ako nastane osigurani slučaj, a ugovaratelj se osiguranja obvezuje osiguratelju platiti premiju osiguranja. Konkretno, riječ je o ugovoru o osiguranju imovine, kojim se osigurava naknada za štetu koja bi se dogodila u imovini osiguranika zbog nastupanja osiguranog slučaja. Iznos osigurnine ne može biti veći od štete koju je osiguranik pretrpio nastupanjem osiguranog slučaja (čl. 949. st. 1. i 2. ZOO-a), odnosno mora odgovarati stvarnoj šteti koju je oštećenik pretrpio.

18. Kad se radi o popravljaju imovinske (obične) štete odgovorna osoba je dužna uspostaviti stanje koje je bilo prije nego što je šteta nastala (čl. 1085. st. 1. ZOO-a). U konkretnom slučaju, odgovorna osoba je tuženik kao kasko osiguratelj vozila Raiffeisen leasing d.o.o. te je isti bio dužan svojem osiguraniku isplatiti osigurninu u iznosu koji je bio potreban da se poprave oštećenja na njegovom vozilu.

19. Iz tuženikovih Općih uvjeta kasko osiguranja ne proizlazi da je tuženik ograničio svoju osigurateljnu odgovornost u pogledu određene visine cijene sata rada osobe koja otklanja štetu.

20. Zato je tuženik dužan bio osiguraniku Reiffeisen leasing d.o.o. isplatiti osigurninu u punom iznosu koji je bio potreban da se poprave oštećenja na njegovom vozilu. Iako je tužitelj izdao račun na ukupno 785,68 EUR, isti navodi da mu je osiguranik po tom računu bio dužan platiti samo osnovicu od 628,54 EUR (dakle, ne traži PDV, a ta tužiteljeva tvrdnja proizlazi i iz Ugovora o ustupanju tražbine umjesto ispunjenja na listu 17. spisa). Taj iznos je manji od ukupnog iznosa iz računa te je stoga

unutar iznosa koji je tužitelju bio potreban da svoje materijalno stanje vrati u ono koje je postojalo prije oštećenja vozila.

21. Tuženik ne spori to da je isplatio iznos od 552,94 EUR na ime tražbine po računu broj 19-VP1-1/2025 oštećeniku Raiffeisen leasing d.o.o. Dakle, od ukupnog iznosa osnovice iz navedenog računa od 628,54 EUR, preostaje neplaćen dio od 76,50 EUR. Preostaje utvrditi može li upravo tužitelj od tuženika, budući da je subjekt različit od oštećenika, zahtijevati plaćanje tog preostalog iznosa.

22. Prema odredbi čl. 80. st. 1. ZOO-a vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga.

23. Tražbina po osnovi isplate osigurnine niti je strogo osobne naravi, niti se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugog, a niti je njen prijenos zakonom zabranjen.

24. Prema odredbi čl. 80. st. 2. ZOO-a ugovor o ustupanju nema učinak prema dužniku ako su on i vjerovnik ugovorili da ovaj neće moći prenijeti tražbinu na drugoga ili da je neće moći prenijeti bez dužnikova pristanka, dakle, ugovor je valjan, ali prema dužniku neće imati učinka.

25. Tuženik nije tvrdio da je ugovorom o kasko osiguranju vozila Raiffeisen leasing d.o.o. ugovoreno da se tražbina po osnovi isplate osigurnine neće moći prenijeti na drugoga ili neće moći prenijeti bez tuženikovog pristanka.

26. Stoga je Raiffeisen leasing d.o.o. mogao predmetnu tražbinu ustupiti tužitelju.

27. Prema odredbi čl. 88. st. 1. ZOO-a kad dužnik umjesto ispunjenja svoje obveze ustupi vjerovniku svoju tražbinu ili jedan njezin dio, sklapanjem ugovora o ustupanju dužnikova obveza se gasi do iznosa ustupljene tražbine.

28. U tom kontekstu, predmetnim Ugovorom o ustupanju tražbine radi ispunjenja utvrđuje se da je ovdje tužitelj V M V d.o.o. (primatelj tražbine) izvršio popravak štete za oštećenika Raiffeisen leasing d.o.o. (ustupitelja) koji je izdao račun na iznos od ukupno 785,68 EUR. Euroherc osiguranje d.d. je, prema navodima iz tog ugovora, kao oštećenikov (ustupiteljev) osiguratelj bio dužan isplatiti mu iznosu od 628,54 EUR (dakle iznos osnovice iz računa broj 19-VP1-1/2025, bez PDV-a), a od kojeg iznosa je platio 552,94 EUR, dakle preostalo je za platiti 75,60 EUR. Tu tražbinu spram ovdje tuženika Euroherc osiguranje d.d. je oštećenik Raiffeisen leasing d.o.o. (kao ustupitelj) ustupio ovdje tužitelju V M V d.o.o. (primatelju tražbine), a obveza ustupitelja (oštećenika) se prema primatelju tražbine (ovdje tužitelju) ugasila u trenutku potpisivanja predmetnog ugovora u dijelu u kojem je tražbina prenesena (dakle za 75,60 EUR). Stranke postupka ne propituju odnos tužitelja i oštećenika u odnosu na 552,94 EUR plaćenih od strane tuženika oštećeniku, a taj iznos nije ni predmet ovog postupka.

29. Iz dopisa tužitelja od 29. svibnja 2025. proizlazi da je tuženik obaviješten o sklapanju predmetnog Ugovora o cesiji, sukladno odredbi čl. 82. ZOO-a.

30. Temeljem svega naprijed navedenoga, sud je utvrdio da je oštećenik zakonito i pravilno prenio tražbinu ovdje tužitelju, a koja tražbina se odnosi na iznos od 75,60 EUR koji nije podmiren niti oštećeniku niti ovdje tužitelju te da u tom smislu tužitelj može zakonito zahtijevati plaćanje utuženog iznosa od 75,60 EUR od tuženika.

31. Sukladno odredbi čl. 1086. ZOO-a, obveza naknade štete smatra se dospjelom od trenutka nastanka štete. Nadalje, prema odredbi čl. 943. st. 1. ZOO-a kad se dogodi osigurani slučaj, osiguratelj je dužan isplatiti osigurninu određenu ugovorom u ugovorenom roku koji ne može biti dulji od četrnaest dana, računajući otkad je osiguratelj dobio obavijest da se osigurani slučaj dogodio.

32. Ako je za utvrđivanje postojanja osigurateljve obveze ili njezina iznosa potrebno stanovito vrijeme, osiguratelj je dužan isplatiti osigurninu određenu ugovorom u roku od trideset dana od dana primitka odštetnog zahtjeva ili ga u istom roku obavijestiti da njegov zahtjev nije osnovan (čl. 943. st. 2. ZOO-a).

33. Ne ispuni li osiguratelj svoju obvezu u navedenim rokovima, duguje osiguraniku odnosno korisniku osiguranja zatezne kamate od dana primitka obavijesti o osiguranom slučaju, kao i naknadu štete koja mu je uslijed toga nastala (čl. 943. st. 4. ZOO-a).

34. S obzirom da iz tuženikovog izvida štete proizlazi da ga je osiguranik-oštećenik obavijestio o predmetnom osiguranom slučaju već na dan njegova nastanka 12. studenoga 2024. (dakle, podudaraju se dan nastanka štete iz odredbe čl. 1086. ZOO-a i dan obavijesti o šteti osiguratelju iz čl. 943. st. 1. ZOO-a), a da iz spisa ne proizlazi drugi ugovoreni rok dospjeća tražbine između osiguratelja i oštećenika, to bi na ostatak neisplaćene, a ovdje utužene osigurnine oštećeniku Raiffeisen leasing d.o.o., a time i tužitelju kojemu je ta tražbina ustupljena, pripadala zatezna kamata upravo od tog 12. studenoga 2024. Budući da tužitelj potražuje zateznu kamatu od 13. siječnja 2024., dana koji prethodi i samoj nesreći i izvidu štete kojim je tuženik o njoj obaviješten, sud je tužitelju dosudio zateznu kamatu od 12. studenoga 2024. u točki I. izreke, a odbio je tužiteljev zahtjev za dosudom te kamate za razdoblje od 13. siječnja 2024. do 11. studenoga 2024. u točki II. izreke.

35. Zatezne kamate obračunavaju se sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a u dijelu koji se odnosi na potraživanja proizašla iz trgovačkih ugovora, budući da tražbina koja je ustupljena tužitelju proizlazi iz ugovora o osiguranju vozila sklopljenog između dvaju trgovaca u okviru poslovanja jednoga od njih (tuženika).

36. S obzirom da je tužitelj uspio u parnici u cijelosti u odnosu na glavno potraživanje, to ima pravo na naknadu troškova parničnog postupka, dok je tuženik svoje troškove dužan sam snositi (čl. 154. st. 1. ZPP-a).

37. Prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 75,60 EUR i sadržaju postavljenog zahtjeva, tužitelju pripada jednokratna naknada za zastupanje u sporu iznosu od 100,00 EUR u skladu s TBR. 7.1. i TBR. 7.9. te TBR 54. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj: 138/2023, dalje: Tarifa), uvećano za PDV u iznosu od 25,00 EUR u skladu s odredbom TBR. 46. Tarife. Sud je tužitelju na ime troška radnji u parničnom postupku dosudio ukupno 125,00 EUR.

38. Nadalje, sud je tužitelju priznao osnovanim trošak u ukupnom iznosu od pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 EUR temeljem odredbe čl. 4. st. 1. i čl. 7. st. 2. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine, broj 118/2018. i 51/2023.) u vezi s Tbr. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi (Narodne novine, broj: 37/2023.), a potvrda o plaćanju te pristojbe nalazi se na listu 61. spisa, te trošak pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 EUR u skladu s čl. 4. st. 4. Zakona o sudskom pristojbama i Tbr. 2. i Tbr. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi (Narodne novine, broj: 50/2026.), jer je tužitelj obveznik plaćanja te pristojbe kao stranka koja je uspjela sa zahtjevom u sporu. Sud je tužitelju na ime troška sudskih pristojbi priznao ukupno 33,27 EUR. Slijedom navedenoga, sud je u točki III. izreke tužitelju dosudio trošak postupka u ukupnom iznosu od 168,27 EUR.

39. Budući da je tuženik u cijelosti izgubio spor, sud je odbio njegov zahtjev za naknadom troškova parničnog postupka u skladu s odredbom čl. 154. st. 1. ZPP-a i presudio kao u točki IV. izreke.

U Zagrebu 7. srpnja 2026.

Sutkinja:
Dina Jellin

pisani prijedlog odluke izradila
viša sudska savjetnica
Ivana Reljanović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem informacijskog sustava e-Komunikacija ovog suda.

U sporovima male vrijednosti presuda se može pobijati samo zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. ZPP-a, izuzev zbog povrede iz čl. 354. st. 2. t. 3. ZPP-a, i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

DNA:

tužitelju po punomoćniku
tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088a-6571b**

Kontrolni broj: **072d5-4d37f-fbf8d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=DINA JELLIN, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.